

Justus Christoph Schomer

**Rector Universitatis Rostochiensis Iustus Christophorus Schomerus, Doct.
Theol. ... ad exequias, quas ... Puellulae ... Annae Catharinae, hodie parat
moestissimus parens, Vir ... Dn. Carolus Friedericus Ferber, I. U. D. ... Omnes
Omnium Ordinum Cives Academicos ... humanissime invitat**

Rostochi[i]: Wepplingius, [1687]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777444445>

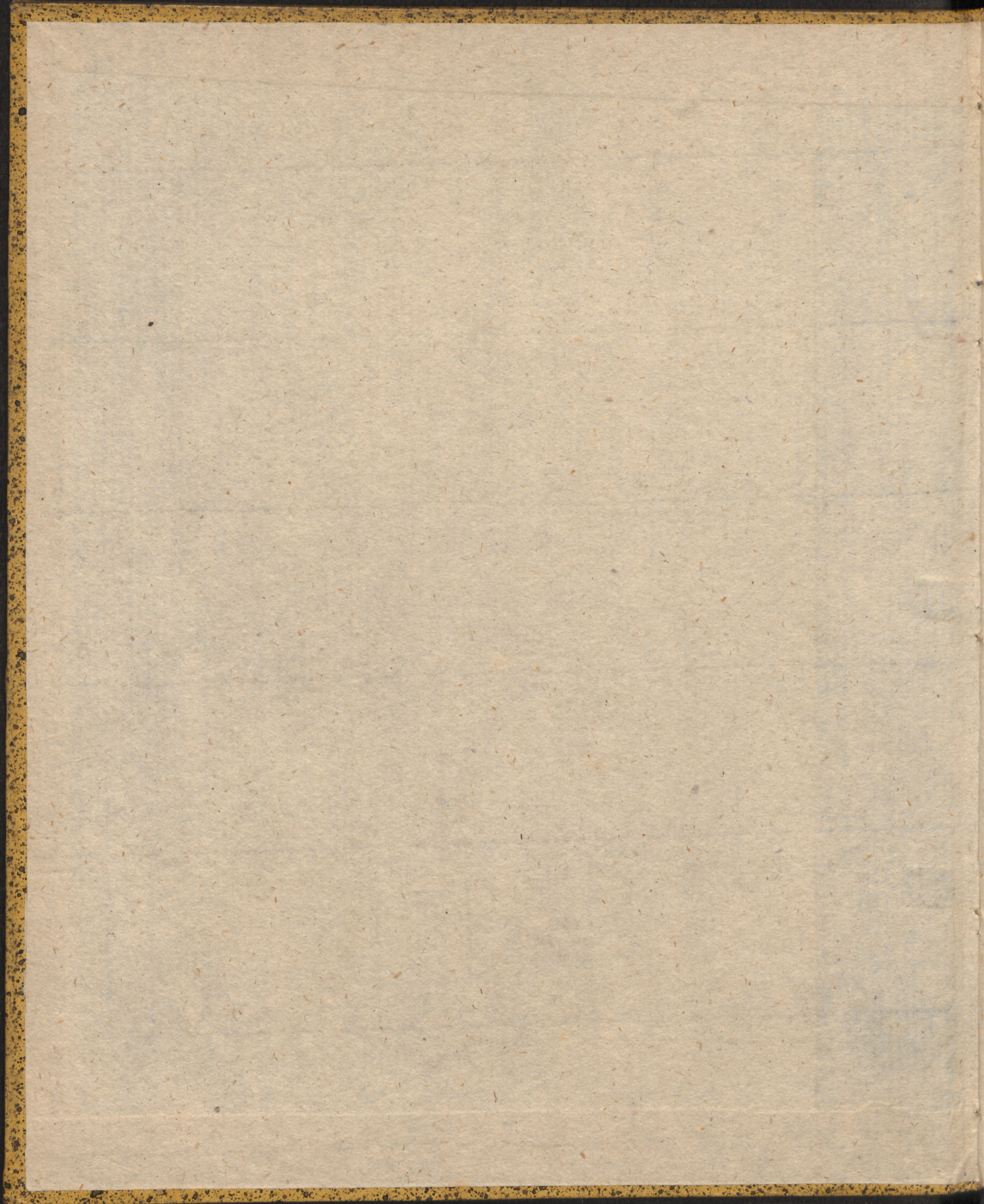
Druck Freier Zugang

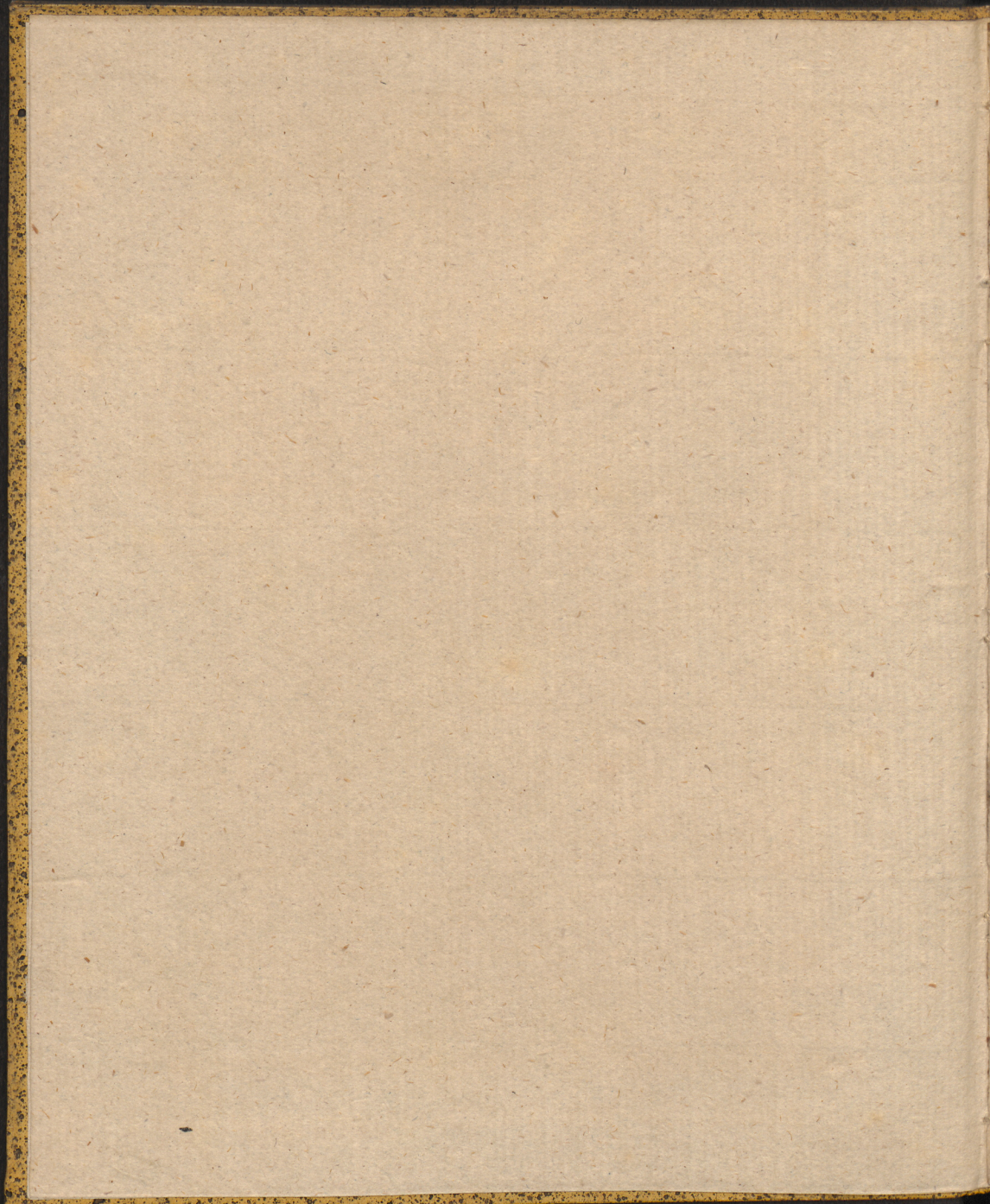

Schomer, J. Chr.,
in
A. C. F e r b e r .

Rost. 1687.

63

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JUSTUS CHRISTO-
PHORUS SCHOMERUS,

Doct. Theol. & Profess. Prim. Con-
sistorij Ducalis hoc anno Director & Superin-
tendens Mecklenburgensis,

ad exeqvias, quas

Scitissima Puellula, Gnata Sua

ANNÆ CA-
THARINÆ,

hodie parat mœstissimus parens,

Vir Consultissimus atq; Nobilissimus

DN. CAROLUS FRIE-
DERICUS FERBER,

J. U. D. & Curiā Provincialis Mecklenburgensis
Advocatus, Hereditarius in Rassebohm/

Frequenter eundas

*Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos,
quosq; suis titulis & honoribus conspicuos,
humanissimè invitat.*

RostochI, Typis JOH. WEPPLINGII, Univ, Typogr,

Vod ex depictâ ante

paucos dies doloris & vehementiâ & justitiâ, quæ in morte conjugis homini oritur, naturali ordine fluere poterat, ut proximè orationem nostram occuparet, idem hic dies nobis suppeditat triste argumentum, ut quàm flebilis sit amissorum liberorum jactura, in funere

unicæ filiolæ tristissimis parentibus ereptæ meditemur. Scribere quidem eâ de re expertus poterõ, qui ante sesquiannum filiolum primogenitum extuli, cum de altero argumento per Dei gratiam aliorum tantummodo exemplum intueret. Sed facilè conjicio acerbiorum parentum illorum luctû esse, qui unicum amittunt thalami pignus, quàm quibus liberorum numerus tantum imminuitur. Sunt liberi imago quædam parentum, in quibus se ipsos tanquam in vivo speculo intueri, & quam non habent in se ipsis immortalitatem, per illorum procreationem longo nepotum ordine sibi succedentem, quodammodo obtinere conantur. Sunt pars, quædam nostri, quibus quæ accidunt læta atq; tristia, ut quæ nobis ipsis accidunt, reputamus; vitam à nobis fortunasq; sortiuntur, magnamq; in ipsorum curâ & educatione ipsa etiam brutis natura voluptatem posuit. Liberos magis reverentia & accepta ac sperata beneficia parentibus obstringunt, parentes verò liberis solus amor: unde nec tantus parentum amor liberis est, quantus liberorum parentibus, qui quos ex se genuerint certiore fide norunt, quam hi, unde prognati sint, addiscunt. Quàm altè radicatus hic amor sit in animis quantumvis barba-

ro-

rorum hominum, conjugalem amorem filiali sæpe
posthabentium, notius est, quàm ut verbis doceatur.
Illud potiùs meditatione nostrâ dignum est, quòd ut
cum conjugali amore, ita & cum eo, qui matris est libe-
ros suos amplexæ, Deus comparet svavissimum eum af-
fectum, quo ecclesiam complectitur. *Sion*, inquit, *queri-*
tur se à Deo deseri & oblivioni tradi, an vero scæmina pote-
rit oblivisci prolis suæ, ne misereatur ejus, quem ex utero ex-
clusit? Tam scilicet absurdum esse innuens, ut Deus de-
ferat nos, quos sibi mysticâ regeneratione filios filiasve
reddidit, quàm improbable est tantam barbariem oc-
cupare animum matris apud homines. Sunt fanè tan-
ta naturæ monstra, quorum occallens ad omnem bo-
nitatis instinctum protervia hanc pietatem, quæ liberis
debetur, extinguit; unde & ipse Deus apud prophetam
pergit; etiamsi mulier obliviscatur prolis, non oblitu-
rum se tamen esse Sionis: Sed illa pauca & horrida exem-
pla vim amoris quæ est & esse debet parentibus in liberos
non tollunt. Hic igitur amor liberorum, quem non
ciet luctum, cum eripiuntur? Memoria svavitatis e-
jus, quæ ex viventibus capitur, amputata spes melio-
rum subinde gaudiorum, quæ parentibus cum ipsis li-
beris communiter crescit, certè tanquam flex impa-
cta visceribus, post fata eorundem exardet in flammam
desiderii, sæpè nec lacrimis pluribus extinguendam.
Extinguitur in liberis optatum senectutis solatium,
quod inde maximum esse solet, & mortis imago fune-
stior occurrit posteritatis spe amputatâ. Naturæ ille
ordo est, ut qui priùs introivit in vitam, priùs etiam in-
de exiturus esse videatur: quem turbari ita ægrè ferunt
plerumque homines, ut quantovis teneantur vitæ de-
siderio, priùs tamen liberis se mori malint. Sed il-

le tamen ordo ita frequenter invertitur, ut si proporti-
onem sequamur eorum, quæ à curiosis rerum huma-
narum viris in diptychis baptismalibus & funebribus
observata sunt, intra sex vel octo primos ætatis annos
triplo plures falce immaturâ mortis demetantur,
quam adultæ ætatis vel quadruplo longius tempus
absumit. Quemadmodum enim plantæ & flores pri-
mum ex radice aut gemmis prorumpentes quò tenuio-
ribus hærent fibris, eò citius ab exurgente boreâ extin-
guuntur, ita & tenella ætas pluribus subjacet mor-
borum periculis, quàm quorum cum annis jam confir-
mata valetudo est. Ideoq; quamvis amplior plerum-
que & avidior spes parentum esse soleat in tenero flore
infantium quàm in crescente adolescentiâ illorum, va-
nior tamen est & incertior, quam facilius extingvi re-
rum magistra experientia quotidie docet. Prudentium
igitur est, spem ex liberis, ultra quàm patitur nostræ
mortalitatis conditio, non torquere, sed maturâ casu-
um hujusmodi cogitatione pectus præparare, ne inspe-
ratò deinceps gaudentibus accidant. Etenim plures
alii quam mortis casûs sunt, quibus eludi vota paren-
tum possunt, ne illa à liberis superstitibus gaudia & e-
molumenta capiant, quæ sibi vel precantur vel promit-
tunt. Succedit nova semper cum annis sollicitudo, ita sæ-
pe torquens animos parentum, ut nescias satiusne fue-
rit in unâ morte illam omnem tumulari & extingui,
quàm inter ambiguam meliorum spem diutius ali. Quæ
res si probè ad animum vocetur, naturali liberorum
desiderio modum ponet, ne nimium dolori indulgea-
mus, cum hæc nobis pignora eripiuntur. *Præstat dies
mortis die eo quo nasceris*, inquit Salomo, neque id im-
meritò. *Quamvis enim in partu infantis ampla por-
ta*

tâ pandatur plurimum vótorum, quibus omen futuræ felicitatis quæritur, quæ omnia in morte extinguuntur: nec minus tamen panditur omnium malorum porta, quæ vel imminent infanti nato vel à sui metu non finunt eum esse securum. Major in mundo numerus est eorum qui infelicem, quam qui felicem vitam vivunt, major eorum qui vitiis inquinantur quam qui bonis ornantur virtutibus, major deniqve eorum qui latâ viâ in fauces inferni se miserè præcipitant quam qui per angustam portam acclivi impeditâq; calle ad cœlestia gaudia contendunt. Ecquis verò nos certos reddit, quid de illis futurum sit, qui nobis in lucem dantur? annon pro numero illorum, qui sequiora exempla dant, majus timoris quã spei argumentũ in vitâ illorum continetur? Certè cum & qui amœnissimè rident flores, sæpius subitâ turedine correpti flaccescant, neq; de illis liberis, qui optimam indolem optimamq; fortunam spondent, securâ fiducia est. Carent quidem multâ voluptate parentes, qui liberis orbatî sunt, sed & carent multâ sollicitudine, multoqve ex liberis dolore. Et ipsi illi parvuli nostri, qui sic in primâ infantiâ extinguuntur, quanto compendio viæ, quam felice aspirante aurâ omnibus eripiuntur hujus salifluctibus, quibus nos qui supersumus miserè jactamur? Abeunt illi ad meliores sedes, antequam vanitatem hujus mundi experiuntur, antequam animum curis & laboribus excruciant, antequam Deum pluribus peccatis offendunt. Si omnia hujus mundi gaudia vero pede metiaris, minora invenies, quam ut animus viri sapientis in eis acquiescat. Optima quæq; quibus hic occupamur, vana sunt & frivola, magis opinione hominum quam verâ rerum dignitate æstimata. Vitam etiam felicissimam

)(3

labo-

laboris plenam esse docet Moses Psalmo XC. Postquam autem superata omnia sunt & longâ ambage actus vitæ mimus, nil aliud restat quàm ut in inani populi plausu communis scenæ exitus inveniat. Plus habent illi viæ, qui ad seram usq; ætatem per omnia mundi impedimenta ad coelestem patriam enituntur, plus vitæ illi, qui sine morâ in primo ætatis flore ad eam metam rapiuntur, Hoc sibi solatium & doloris lenimentum habent tristissimi parentes, qui unicum hodie thalami sui pignus ad tumbam deducunt, in quo ut tardius voti sui, quod à nuptiis esse solet complementum senserunt hactenus, ita fortius spem fixerant, uno mortis ictu nunc intercisam. Scilicet unica natu filiola est, cui has exequias parant Vir Nobilissimus atq; Consultissimus Dn. CAROLUS FRIDERICUS FERBERUS, J. U. D. & Curia Provincialis Mecklenburgicæ Advocatus, hereditarius prædii Casselbomensis, & Nobilissima, suiq; sexûs virtutibus decora ejusdem uxor, CATHARINA ELISABETHA FERBERIA, ille Pater, hæc Mater, ambo acerbum casum merito lugentes: filiola à clarissimis orta majoribus, dum ab his parentibus orta est. Quippe cui avus paternus fuit Nobilissimus quondam, Amplissimus, & Consultissimus Vir Dn. JOHANNES LEVINUS FERBER, Jctus spectatissimus, & Serenissimi ac celsissimi Ducis Mecklenburgensis Dn. GUSTAVI ADOLPHI, Consiliarius, & ipse prædii Casselbomensis possessor, Avia paterna Matrona omni laude dignissima ANNA CORFINIA, & horum majores, proavus defunctæ paternus, vir generosus ac maxime strenuus Dn. ANTONIUS FERBERUS, sub signis quondam Serenissimi Brunsvicensium ac Luneburgensium Ducis, Dn. HENRICI JU.

JULII, postulati Administratoris Magdeburgensis Capitaneus, Dominus in Bellersheim, proavia paterna Ornatissima foemina **ANNA WEIDEMANNIA**, beati nunc Dn. **ARNOLDI WEIDEMANNI**, Ser. Duc. Brunsv. & Luneb. in **Greiffe & Bolzen** praefecti filia. Proavus paternus alter Vir admodum Reverendus & Doctissimus Dn. **JOHANNES CORVINUS**, S. Theol. D. & apud Gedanenses Pastor primarius & proavia altera, hujus viri uxor, spectatissima matrona **ELISABETHA**, viri generosi ac nobilis Dn. **NICOLAI SCHREIDES**, centumviri in eadem urbe laudatissimi filia. Avus autem maternus defunctae parvulae est hodieq; per Dei gratiam superstes, Excell. & Consultiff. vir, Dn. **JOHANNES CHRISTOPHORUS HAUSWEDEL**, Jctus celeberrimus, summi dicasterii Meckl. quod Parchimi est, Vicepraeses gravissimus, avia vero materna fuit Nobiliff. & Spect. matrona **CATHARINA STURTZIA**, & a quibus hi descenderunt, Proavus alter maternus, Vir Nobil. & Consultiff. Dn. **CONRADUS HAUSWEDEL**, Jctus & plurium Ducum, Principum ac Comitum Germaniae Consiliarius felicissimus, & quae illi nupserat proavia materna, foemina nobilis ac praestantissima, **ANNA MARIA Käyser**/ proavus alter maternus, Vir Consultiff. ac Nobiliff. Dn. **JACOBUS STURTZIUS**, Jctus ac Ser. Celsiff. Ducis ac Principis nostri Dn. **GUSTAVI ADOLPHI**, Consil. & fisco Advocatus, ejusq; conjux proavia materna altera, Spectatiff. foemina **EMERENTIA**, consultiff. prudentissimiqve quondam viri Dn. **MARTINI GERDESII**, civitatis Gustrov. Consulis optime meriti filia. Ab hac nobili profapia genus ducens parvula haec cum die xxvi. Dec. superiore anno in hanc lucem nasceretur in paterno urbi nostrae vicino praedio, mox ablu-

abluta sacris baptismi undis nomen ANNÆ CATHA-
RINÆ nacta est, omine illo, ut matris aviæq; virtutes
cum ipso nomine imitaretur. Blandoq; risu jam vide-
batur annuere optimorum parentum conceptæ expe-
ctationi, crescens illâ corporis habitudine, quam in te-
nellis infantibus solemus laudare: Sed, eheu! ne quidem
quatuor menses explevit, cum subito casu flos ille citius
extingueretur, quam marcescere videbatur. Dies erat
xxiv. April. *Dominicâ Cantate*, quæ à cantu ecclesiæ no-
men trahens & ipsi huic amplissimæ familiæ cantandi ma-
teriam debebat subministrare, cum efflorescente vere
majoris etiam augmenti florem ex his cunarum deliciis
sibi promittenti, cum sano ac valente corpore obdormie-
bat vesperi, sed mane circa horam quartam vehementi
apoplexiâ à lævo latere correpta matri perterritæ affer-
tur, & mox in sinu ejus post pauca horæ minuta ani-
mam efflat. Hunc quamvis luctuosissimum casum pa-
rentes, utut mœstissimi, æquo tamen animo ut fe-
rant, à disciplinâ Christianæ religionis didicerunt, quæ
nec ob adversâ impatientius nos commoveri, nec citam
infantium mortem pro infelicitate illis æstimari pati-
tur. Sed quemadmodum David, cum filiolum perdidisset,
pro quo Deum precibus & jejniis oraverat, surgens a
terrâ hilaris & lotus mensæ accubuit, spe melioris ejus
post hanc vitam amplexûs omnem ejus jacturam sola-
tus: ita & hi parentes pari fidei ac spei imitatione se
erigunt, & lacrimas ab oculis abstergunt. Proderit tamen
ad leniendum hunc ipsis dolorem vestræ etiam, Cives
Academiæ honoratissimi, pietatis officium, si frequente
comitatu funus hoc deducatis. Invitat vos ad hanc hu-
manitatem hæc scriptio nostra, quâ ut conveniatis me-
cum in æde Marianâ ad horam primam pomerid. & inde
ad obeundas funebres ceremonias pergatis, comiter
& decenter vos oro atq; exhortor. *P.P. Sub Sigillo
Universitatis d. 3. Maji, A. C. bristi MDC LXXXVII.*

JULII, postulati Administratoris
pitaneus, Dominus in Bellersheim
Ornatissima foemina ANNA W
beati nunc Dn. ARNOLDI WE
Duc. Brunsv. & Lüneb. in Greiffe &
Proavus paternus alter Vir admo
Doctissimus Dn. JOHANNES CO
D. & apud Gedanenses Pastor prin
tera, hujus viri uxor, spectatissim
BETHA, viri generosi ac nobilis
SCHREIDES, centumviri in eade
filia, Avus autem maternus defu
dieq; per Dei gratiam superstes, Exc
Dn. JOHANNES CHRISTOPH
DEL, Jctus celeberrimus, summi
Parchimi est, Vicepraeses gravissimu
fuit Nobiliss. & Spect. matrona CA
TZIA, & à quibus hi descenderunt,
nus, Vir Nobil. & Consultiss. Dn. CO
WEDEL, Jctus & plurium Ducum
mitum Germaniae Consiliarius felici
nupserat proavia materna, foemin
tissima, ANNA MARIA Käpfers/
nus, Vir Consultiss. ac Nobiliss. Dn
TZIUS, Jctus ac Ser. Celssiss. Ducis a
GUSTAVI ADOLPHI, Consil. & fil
conjug proavia materna altera, Spe
RENTIA, consultiss. prudentissim
MARTINI GERDESII, civitatis Gu
mé meriti filia. Ab hac nobili prosap
vula hæc cum die xxvi. Dec. superio
nasceret in paterno urbi nostræ

ensis Ca
paterna
ANNIA,
NI, Ser.
fecti filia.
endus &
S. Theol,
oavia al
ELISA-
COLAI
datissimi
æ est ho
altiss. vir,
USWE-
ckl. quod
materna
STUR-
er mater-
HAUS-
m ac Co
quæ illi
præstan-
er mater-
STUR-
ostri Dn.
tq; ejusq;
na EME.
viri Dn.
ulis opti-
cens par-
nanc lucē
io, mox
ablu-

